

Wetterlundhelg 2015 om Byssuskvinnan

UNDERLAG FÖR GRUPPSAMTAL

Låt oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, ty tiden för Lammets bröllop är kommen, och dess brud har gjort sig redo. Och åt henne har blivit givet att klä sig i ett byssus, som är glänsande och rent". Ty detta byssus är de heligas rättfärdigheter. Och han sade till mig: Skriv: Saliga är de som är kallade till Lammets bröllopsmåltid" (Upp 19:7-9).

Och jag såg himmelen öppen, och se, en vit häst, och den som satt på honom heter "Trofast och Sannfärdig", och han dömer och strider i rättfärdighet. Och honom följde på vita hästar de himmelska härskarorna, klädda i vitt och rent byssus (Upp 19:11-14).

Gruppsamtalen ger tillfälle till fördjupning och att dela erfarenheter i aktuella frågor. För de fyra teman som är förberedda bifogas här ett utdrag från Andens Lag som underlag och stöd för samtal. Målet är att ge var och en stöd att dra sina egna slutsatser utifrån bibelordet. Följande teman/frågor är förberedda:

1. Vem är "bruden"? (Sid 1-2)

Wetterlund betonar att vi som pånyttfödda kristna växer organiskt. Församlingen är därför en organism i tillväxt under olika namn med olika funktion som till exempel De heliga, Kristi kropp, Guds tempel/armé/byggnad och Lammets hustru (Upp 21).

I det ljuset ska vi också förstå användningen av begrepp som Keruben, Solkvinnan, Bruden och Byssuskvinnan i Andens Lag. De betecknar olika stadier med sin respektive unika karaktär i en utvecklingsprocess där allt kan sammanfattas i den hemlighet som Paulus kallar "Kristus i eder – vårt härlighets hopp" (Kol 1:27).

2. Vad är "byssus"? (Sid 3-4)

Byssus är en speciell sorts tyg där Upp 19:7 ofta översätts "skinande rent linne" som är de heligas rättfärdighet. I vers 14 står att det är vitt. Wetterlund betonar att det ordagrant står "rättfärdigheter" (plural) med innebörd att det inte bara är den Guds rättfärdighet vi får som pånyttfödda kristna utan den mogna rättfärdighet bruden utövar som gärningar i Kristus. Det är alltså "Kristus i oss" men enligt Wetterlund också ande, en apostolisk ande i förnyad form som är Jesus förhårligad och som återför församlingen till hemmakvinnans första gärningar. Solen är solkvinnans kläder och byssus brudens kläder och allt en utveckling i härlighet.

3. Hur blir vi redo? (Sid 5-7)

Det står att bruden har gjort sig redo för byssusdräkten. Vi kan fråga oss hur det går till och vad som är vår roll i den processen. Vad är gåva för att ingen ska berömma sig och vad är arbete med flit på vår frälsning (Ef 2:10/Fil 2:12)? Wetterlund betonar att svaret är samarbete mellan Gud och människa där vår del är gensvar till den helige Andes ledning.

+ Om Övervinnande (Sid 8)

Utdrag ur Andens Lag kapitel 9 om "Övervinnandet och dess löften" som var förra årets tema.

4. Hemmakvinnans frånvaro (Sid 9-12)

Wetterlund betonar på många ställen i Andens Lag att den grundläggande orsaken till att församlingen ännu lever i svaghet med "den lilla kraften" är hemmakvinnans frånvaro – det är att judarna och de judiska rötterna saknas. När den judiska skökan sa Nej för snart 2000 år sedan drevs församlingen bort från sin moderplats i Jerusalem. I stället fick vi en kristen sköka med moderplats i Rom. Kunskap om detta skeende och dess effekter är viktig för att förstå Wetterlunds rop om judarnas återvändande till Guds församling. Denna förståelse ger också en nödvändig grund för eftermiddagens samtal om judarnas roll i upprättelsens tid.

En sammanfattning

Utdrag ur Andens Lag

NP Wetterlunds budskap till den Harmageddoniska församlingen

Solkvinnan blir Byssuskvinnan (Andens Lag sid 1160 / modern pdf sid 18)

Solkvinnan betecknar Guds församling från och med pingstdagen till och med Harmageddons "långfredag". Och hennes födelse framställs som skeende bara en gång. Och hon föder "den manlige", som ska "styra alla folk med järnspira". Denne "manlige" är, som vi sett, inte Kristus i och för sig, utan Kristus i gestalten av den övervinnande eller "manliga" solkvinnan. Det är hon, som ska styra alla folk med järnspira. Också har ju Kristus utlovat denna spira åt alla dem som "övervinna och troget göra hans gärningar intill änden", alltså lovat spiran just åt solkvinnan. Detta har vi sett i Tyatira-löftet (Upp 2:26-).

...

Här har vi alltså återigen det "summariska" framställningssättet. Solkvinnans födelse fram-ställs som bara en akt, så ock hennes uppryckning. Men denna summariska födelse och uppryckning innefattar givetvis alla hennes historiska födelse- och uppryckningsakter ...

En sådan födelse och uppryckning i andlig mening förestår just nu, då sjätterikskvinnan ska utgå ur Babel och övergå i den apostoliska byssus-kvinnan, som är den Harmageddoniska solkvinnan.

1. VEM ÄR BRUDEN

Solkvinnan – de heliga – församlingen *Andens Lag (sid 1132 / modern pdf sid 1)*

Och ett stort tecken syntes i himmelen: en kvinna med solen till sin klädnad och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. (Upp 12:1-2)

Detta är solkvinnan. Så ser hon ut. Alltså en krönt, majestätisk gestalt, strålande varm och vit som solen. Och under hennes fötter gör måne och jord sina varv. Hon står högt över dem, högt över hela skapelsen. Så är hon utrustad.

Solkvinnan kallas ett "tecken". Alltså är hon i synen en bild, som betecknar någonting. Och vad? Jo, Guds församling eller Herrens heliga eller tubudsdömet, som är motsatsen till det falska profetdömet.

Att solkvinnan betecknar Guds församling, det får vi ofta se i det följande. Och det visar redan hennes krona. Den består av tolv stjärnor. Och tolvtalet är församlingens tal. De tolv stjärnorna betecknar de tolv stammarna i betydelsen av Guds folk. Solkvinnan är det krönte Israel.

Och hon kallas inte bara ett tecken, utan ett "stort" tecken. Hon avbildar alltså någonting stort. Och vad är det? Jo, i vidsträcktaste mening Guds församling bland alla folk och i alla kyrkor och under alla sol- och månvarv ända intill tusenårsriket, som vi snart får se. Denna mångtusenåriga kvinna är ju någonting stort. Och i detta stora ingår det största av allt i himmel och på jord: "den eviga kärleken", som gjort och gör henne till vad hon är: den krönte himladrottningen. Solkvinnan betecknar alltså i sanning någonting stort.

Var befinner sig solkvinnan? Jo, hon "syntes i himmelen". Därmed betecknas församlingens himmelska väsen och därmed hennes överjordiska och övervärldsliga ståndpunkt. Det är "det första, största och yppersta budet", det eviga evangeliet från himmelens mitt, som ställt henne i himmelen och håller henne där.

Alltså är Herrens heliga alltid i himmelen. Ja, i himmelen även på "den onda dagen". Ja, i himmelen även i förgårdshelvetet. Märk detta!

Ty de heligas himmel är inte en känsla bara, utan en Guds skapelse, som inte kommer och far med växlande känslor. Det ser vi ju tydligt på kvinnan. Hon var ju i himmelen; men hon "ropade i barnsnöd och födslovånda" (v. 2). Skulle hon själv ha sagt, var hon tyckte sig vara, då hade hon

sagt: "Jag känner det ofta, som om jag vore i helvetet, men jag är i himmelen".

Och hon föll inte ned från himmelen, då hon ropade i förskräckliga kval; nej, hon stod kvar där mitt i sitt "helvete". Inte heller miste hon kronan; nej, den satt kvar mitt i "helvetet". – I känslan hade kvinnan ingen himmel; men hennes himmelska skapelseväsen stod orubbligt fast. Det var just detta väsen, som led och ropade.

Alltså, ni heliga, ni ropande solkvinnoandar, det är inte så svårt, som ni ofta känner det, inte så farligt som ni tror. Ert "helvete" ligger i himmelen; och er himmel ligger i det. Ja, ligger ofta i det som ett barn, som ska födas till en högre himmel.

Solkvinnan är i himmelen; men hon är på samma gång här på jorden. Det ser vi av hennes födslokval. Hennes himmel är alltså det samma som Sions berg. Solkvinnan och de tolv gånger tolv tusen är ett. (Upp 14:1-) ...

Alltså: "Kvinnan i himmelen" – det är de heligas evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden med all dess fåfängliga strävan och tävlan, med alla dess bröllops- och begravningslekar på torget, i vilka tidens barn slösar bort sin dyrbara tid (Matt 11:16-). Men hon står även inom tiden. Det visar hennes födslokval, som vi sett. Det visar också bilderna av solen och månen. Kvinnan i vår text är inte himladrottningen under "evigheternas evigheter", ty där finns inga kval och ingen sol eller måne; där är ingen natt och behövs ingen sol; Gud är ljuset (Upp 22:5). Solkvinnan i vår text är Smyrna- och Filadelfiakvinnan, den förstabuds-fullkomliga och ostraffliga på jorden och i tiden.

Solkvinnans skeden (AL sid 1162 / 19)

Kvinnan i vår text är Guds församling från och med pingstdagen och intill tusenårsriket. Men det fanns en Guds församling före pingstdagen. Och hon är den gammaltestamentliga rot-kvinnan till pingst-kvinnan. Och henne ser vi redan i Abel. ...

Också måste den för-pingstliga solkvinnan gå havande under en mångtusenårig vända av suckan, väntan och rop och under en djupt inskärande tuktan och fostran, innan Kristus kunde ta lekamlig gestalt i Marias moderliv. Också var det djupaste ropet i världen, då Kristus föddes, just ropet på en frälsare och hjälpare från höjden.

På ett liknande sätt måste solkvinnan i alla tider föda sina "profeter, visa och skriftlärda". De måste bedjas, ropas och lidas fram. Och i vår tid vändas solkvinnan i sådana födslokval. Hon känner ett fruktansvärt djupt behov av de "gudasända", som har läpparna bestrukna med det glödande kolet från det gyllene altaret. Och snart ska de komma. ...

Den nytestamentliga solkvinnans skeden består av hemmaskedet och ökensketet. Under det förra är hon hemmakvinna, under det senare ökenkvinna.

Hemmakvinnan (AL 1165 / 20)

"Herren kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom " (Joh 1:11). Jerusalem var hans hem och Kanaan hans hemland. Men han blev utan hem och utan land. Den judiska skökan gjorde honom hemlös. Hon drev bort honom från hans "eget".

Återigen kom han till sitt eget. Det skedde på pingstdagen. Då kom han i gestalten av solkvinnan. Men hon fick snart samma lott, som han fått förut. Hon kom till sitt eget, och hennes egna tog inte emot henne. Hon blev utan stad och utan land. Den judiska skökan gjorde henne hemlös. Hon drev bort henne från hennes "eget".

Ökenkvinnan (AL 1166 / 21)

Kvinnan flydde ut i öknen (Upp 12:6). Med öknen menas hednavärlden (Jes 32:15; 35:1, 2). Dit ut flydde kvinnan, då hon inte fick stanna hemma. Därmed började vad Herren kallar "hedningarnas tider", som alltså är 1 260 dagar.

Denna stora vändning i Guds riksplan uttrycker Paulus inför judarna så: "Guds ord måste i första rummet förkunnas för er. Men eftersom ni stöter det bort ifrån er och inte aktar er själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna" (Apg 13:46).

"Så vända vi oss nu till hedningarna." Det var kvinnans flykt från sitt hem och ut i öknen. Så blev hon ökenkvinna.

...

Ökenkvinna har tre skeden (AL sid 1166 / 21)

I det första är hon martyr-kvinnan, i det andra är hon örnvinge-kvinnan, och i det tredje är hon byssus-kvinnan. Alltså:

Martyrkvinnan (1168 / 23)

"Draken förföljde kvinnan." Vilket fasansfullt innehåll i de orden! Där ligger hela hennes martyrlidande under många mansåldrar ända intill år 323, då hon blev örnvingekvinna. Om detta förskräckliga lidande kan vi läsa i martyrernas historia. Kvinnan hade draken framför sig i gestalten av hela det 5:e eller det romerska vilddjursriket och i gestalten av den judiska skökan, "Satans synagoga", som stod henne emot överallt, och i gestalten av den kristna skökan, som hon hade inpå sig i egen krets, som vi ser t.ex. i Tyatira och Sardes.

Örnvingekvinnan (1171 / 24)

Att få den stora örnens vingar var alltså det samma som att tas in under skyddet av det romerska rikets världsbehärskande makt. Detta skydd fick ökenkvinna år 323, då kejsar Konstantin den store förklarade kristendomen för statsreligion. Därmed slutade de blodiga förföljelserna mot de kristna. Så blev martyrkvinnan örnvingekvinna.

Här har vi alltså statskyrkans uppkomst. Kristendomen togs om hand av den världsliga överheten och blev laga påbjuden. Millioner människor blev kristna, men bara till namnet. Visserligen avskaffades den hedniska religionen, men hedningen satt kvar i hjärtat. Och där det uppstod en levande kristendom, där blev den oftast anfrätt av den allmänt rådande världsanden. Ståndpunkten blev i bästa fall den sekunda, vanligen bara den pergameiska och tyatiriska. Och prägel, i stort sett, blev "Sardes", som är döden, och här och där med en tillsats av "Laodicea", som är döden med det skrytiska skenet av liv. ...

Och hon skulle flyga till sin plats i öknen. Men på den platsen var hon ju förut. Ja, men år 323 blev den en ny plats, nämligen en plats i skökans öken. Ty skökan är "i öknen" (Upp 17:3). Ja, hon äger densamma. Hon tronar över de "stora vattnen", som är öknens folk (17:15). Och där strålar hon, men inte i den himmelska soldräkten, utan i "purpur och scharlakän, guld, ädla stenar och pärlor". Hennes livsväsen är världsanden. Hon lever öknens vildliv under lamm-horn. Hon är öknens drottning. Öknen är hennes hem. Och i denna nya öken fick solkvinnan sin plats.

Byssuskvinnan (1179 / 29)

I Upp 19 ser Johannes byssuskvinnan. (Se ingress) Och vem är hon? Jo, hon är den Guds församling, som framträder på stridsplatsen omedelbart efter det stora Babylons fall.

Detta ser vi tydligt i vår text. Ty där hör vi först "en stor skara", nämligen solkvinnans syskonskara i himmelen, prisa Gud med ett trefaldigt "Halleluja" för hans rättvisa dom över den stora skökan, som fördärvade jorden med sin otukt. ...

Och detta lov till Gud besvaras genom en väldig utgjutelse av ande, som kommer alla tjänande hjärtan och tungor i himmel och på jord att ropa till varandra: "Låt oss glädjas och fröjdas och ge honom äran, ty tiden för Lammets bröllop har kommit och dess brud har gjort sig redo." Det var alltså denna nya flod av ande, som gjorde henne redo. Och därför tilläggs de orden: "Och åt henne har blivit givet att klä sig i ett byssus, som är glänsande och rent."

2. VAD ÄR BYSSUS

Solkvinnans kläder (AL sid 1136 / 3)

Kvinnan har solen till sin klädnad. Det är i synen vår lekamliga sol; men hon är här bara en bild, nämligen en bild av vår andliga sol. Och vad är den? Naturligtvis **Tubuds-solen**. Ty någon annan andlig sol finns varken i himmel eller på jord. Solen är tubuds-Kristus.

De heligas kläder är den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden.

De heliga står som ljus-subjekt eller ljus-barn inne i det eviga ljus-subjektet, vilket är han som sa: "Jag är världens ljus." Utanför Jesus – inget ljus, inga kläder. Utanför Jesus – sloknad och naken; men inne i Jesus – tänd och klädd.

Guds folk kring hela jordens rund har sin nationaldräkt. På den känns Herrens heliga igen. Den är enkel och varm, ledig och lätt. Dess insida är förstabudskärleken, dess utsida är andrabudskärleken. Det krönte Israel är solfolket, det vita och varma folket.

Denna dräkt har en härlig doft. Den doftar himmel. Lukta på en solmänniska, och du känner, att hon luktar överjordiskt och övervärldsligt. Hon doftar starkt av "det första, största och yppersta" (2 Kor 2:15, 16). ...

Byssuskvinnans dräkt (AL sid 1181 / 30)

Denna dräkt framställs under bilden av byssuskläder, som gjordes av byssustyg, vilket vävdes av finaste bomull och varav förfärdigas forntidens finaste dräkter (Kap 9, sid. 83).

Det finns alltså ett himmelskt byssus. Och det är detta vi åsyftar, då vi talar om kvinnans byssusdräkt. Och vår text ger oss den rätta förklaringen över denna dräkt. Den säger så: "Detta byssus är de heligas rättfärdigheter".

Men akta er här, ni heliga, för den lutherska parasolldamen! Ty hon ska prompt ha detta byssus till att betyda "Kristi tillräknade rättfärdighet". Den är hennes parasoll, som hon spänner upp till ett skydd mot Guds brännande vrede, och under vilket hon kan dölja sig, "så att Gud inte ser hur hon är".

Nej, vad "byssus" är för ett slags rättfärdighet, det ser var och en som vill se; och någon annan är här inte fråga om; ty det är, som vi ser, endast fråga om "de heliga". Och deras byssus är deras "rättfärdigheter" som naturligtvis är sammanfattningen av hela deras rättfärdighetsväsen, rättfärdighetsliv eller rättfärdighetsgärningar, både den sekundliga stamgärningen och de dagliga

fruktgärningarna inne i Kristi stamgärning och fruktgärningar.

Byssusdräkten är naturligtvis "solen", som kvinnan har "till sin klädnad"; men inte denna soldräkt i den försvagade gestalt, som inträdde under skökodömet, utan i dess ursprungliga gestalt, som den apostoliska hemmadräkten.

Under skökans tid förhindrades de himmelska flödena i betydlig grad genom hennes otuktsande, som "i Guds namn" höll folken i förstabudslöshet, och som låg likt en tyngande och kvävande mara över de heliga. Men nu är detta hinder borttaget genom Guds rättvisa dom över henne; och nu får de heliga klä sig i hemmadräkten, den dyra och kära, som de i årtusenden saknat och sökt under utsägliga suckar och tårar. ...

Ja, Herren ger åt kvinnan att klä sig i byssusdräkten, "den glänsande och rena". Och härpå ligger hela vikten. Ty han måste nu få en sådan manngestalt inne i de heliga, att han kan stå bredvid dem i hela den härskarerustning, som krävs för att i och genom dem föra kriget mot all världens besatta konungar och folk. ...

Så högtidlig och betydelsefull är den stund, då byssus-kvinnan träder fram på världens skådeplats omedelbart efter Babylons fall. Hela skapelsens otaliga ögon är riktade på henne i ny glädje och fröjd. Alla händer räckas henne till hjälp med förnyad kraft. Alla hjärtan och tungor bär henne på den kerubiske örnens Halleluja-vingar. Till och med de sju tordönen ställa sig på hennes sida med sina väldiga basstämmor (Upp 19:6; 10:3, 4). Därmed har allt skapat ända ned till sandkornet heligt förpliktat sig att stå till hennes tjänst och med oemotståndlig kraft föra hennes sak till seger. Och först och sist och framför allt: Den Allsmäktige träder fram som konung och ger henne byssusdräkten, den "glänsande och rena". – Stanna här, ni Harmageddons slaktfår, och besinna vilka väldiga makter, som står på er sida, och vilka väldiga krafter, som är ställda till er tjänst. Här finns inga skäl att blekna och darra, inget rum för fruktan och flykt; allt är Halleluja, Halleluja, lov och pris och tack, och det bland bomber och kulor och i strömmar av blod.

Byssuskvinnans skydd (AL sid 1183 / 31)

Detta härliga skydd ligger i dessa härliga ord: "Herren vår Gud, den Allsmäktige, har trätt fram som konung. (Upp 19:7)"

Med det 6:e världensrikets undergång, som är dess övergång i demonriket, mister kvinnan örnens vingar. Det visar sig redan i våra dagar. Den världsliga överhetens skyddande makt blir allt mer försvagad genom det inbrytande demondömet. Och

när bajonetternas flertal övergått i "den laglöses" händer, då är örnenas vingar försvunna. Och då står kvinnan blottställd för alla kulturdemoners och rådemoners djävulska raseri. ...

Alltså blir den jordiske "Konstantin den store" allt svagare dag för dag. Men i hans ställe träder nu den himmelske "Konstantin den store" fram. Han heter i vår text: "Herren vår Gud, den Allsmäktige". Och han kommer, som vi sett, med byssusanden, som ger byssusdräkten, den glänsande och rena, vilken upplyfter kvinnan i ett högre förstabudsliv högt över jorden, världen och kvalen. Ja, lyfter henne upp på byssustronen, från vilken hon sätter segerfoten på alla jordens demoniska konungar och folk. I stället för "örnenas vingar" får hon den kerubiske örnenas byssusvingar, som för upp i safirens väldiga första-budshöjder på himmelens mitt.

Låt alltså "Konstantin" och hans vingar fara. I hans ställe kommer den Allsmäktige just så som det behövs på "den allsmäktige Gudens stora dag". Utan hans vilja kröks inte ett hår på ditt huvud. Och då han låter det värsta och grymmaste ske dig, så är det endast för att det härligaste och bästa ska ske dig ovan solen och månen, i paradiset höga sfärer. I rätta stunden griper han in och rycker dig upp och undan och bort från alla demoniska händer och klor. Som vissnade faller de till jorden på en vink av den himmelske "Konstantin den store", ja, den store.

Byssuskvinnans mission (AL sid 1185 / 32)

Omedelbart efter kvinnans beklädning med byssusdräkten fick Johannes denna befallning: "Skriv: Saliga är de som är kallade till Lammets bröllopsmåltid."

Vad är detta för en kallelse eller bjudning? Jo, sammanhanget visar tydligt, att här är fråga om en kallelse, som utgår efter Babylons fall och efter kvinnans beklädning. Just som hon gjort sig "redo", ljuder det ordet: "Skriv!" Och det som nu skrevs gäller alltså henne. Det är hon, som ska inbjudas till bröllopsmåltiden. Här har vi byssuskvinnans världsmission, som är sjunderiksmissionen.

Det måste vara något säreget med denna mission, eftersom Johannes fick särskild befallning att skriva dessa ord. Och vari består detta säregna? Naturligtvis i den byssusande, som utför denna mission.

De, som får sin kallelse genom byssuskvinnan, har en fördel framför dem, som fick sin kallelse genom örningekvinnan. Ty hos den senare stod den missionerande anden lågt på grund av skökans fördämning mot de himmelska flödena och på grund av det lumpna och småaktiga mångkyrkeriet

och partisinet, som flertalet missionärer för med sig till hedningarna, t.ex. de katolska, som företräder den allena saliggörande kyrkan.

Och nu förstår vi, varför de prisas "saliga", som får sin kallelse genom byssuskvinnan. Det är därför, att de får evangelium i apostolisk ande och kraft, som sätter dem på en förstabudshöjd, vartill örningekvinnan inte kunde lyfta dem. Här återkommer de väldiga kraftgärningar och de härliga massomvändelser, som utfördes av hemmakvinnan. Och i hela hopen av missionärer och omvända kommer att finnas "ett hjärta och en själ". Det ger styrka. ...

Byssuskvinnans strid (AL sid 1186 / 33)

Omedelbart efter talet om de kallades salighet och efter Johannes tacksamhetsbetygelse mot den ängel, som visat honom såväl domen över den stora skökan som också byssuskvinnans framträdande, såg Johannes en härlig syn. Han såg himmelen öppen; och där kommer den vite ryttaren i spetsen för det vita rytteriet. Det är de himmelska härskarorna, som rycker in på jorden samtidigt med skökodömet övergången i demondömet. De kommer till striden på den allsmäktige Gudens stora dag. Hela Harmageddon kring jordens vida rymd besattes med vitt rytteri.

Överallt, ja, i varenda buske och i varenda vrå och på varenda fläck håller en himmelsk ryttare med höjd järnspira. Kunde vi se, som Elisabets tjänare såg, då skulle vi se varje berg och dal, varje fält och stad fullsatt av eldiga hästar med stampande hovar och blixtrande ögon, riktade på Skaparens fiender. Och vi skulle se, hur järnspirorna drar upp de gränslinjer, över vilka inga demoner, inga gastar och spöken, inga hornugglor och korpar kan komma. Då du vaknar om morgonen, du Herrens helige, då är hela din väg under dagens lopp kantad av vita ryttare. Stundtals ser du ju också, hur förunderligt vitt det är överallt; och du känner beständigt, hur mäktigt tryggt och lugnt det är överallt. Och då du lägger dig om kvällen, då slår en skara ryttare den starka vaktkedjan kring din bostad, och järnspirorna bilda häck kring ditt läger. Också ser du hur vitt du ligger, och känner hur sött du sover till och med i Satans bostad och invid hans tron. Och om du under natten eller dagen därpå grips av demoniska människor och släpas till slaktbänken, som för länge sedan Antipas, så ska du i din ande få höra och känna ryttarevaktens himmelska Halleluja; – stäm in, du blodiga "vittne, det trogna"!

3. HUR BLIR VI REDO?

Solkvinnans födelse (AL sid 1143 / 7)

Och hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda. (Upp 12:2)

"Solkvinnans födelse" är en andlig Kristus-födelse. Och vad menas med den? Jo, lägg märke till beskrivningen på barnet. Det beskrivs så: "Hon födde ett gossebarn". I grundtexten står: "Hon födde en manlig son". Ordet "manlig" vill tydligen inte beteckna könet; ty könet är ju redan angivet med ordet "son". Utan det vill beteckna något annat. Och vad det är, ser vi av den 13:e versen, som ordagrant lyder så: "Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige." Här står i grundtexten varken ordet "son" eller ordet "barn", utan bara: "den manlige". Det är alltså på sonens manlighet, som vikten ligger. Den Kristus, som solkvinnan föder, är sonen mannen. Hon är manföderskan.

Men vad vill detta säga? Jo, det finns två andliga Kristusfödelse, den första och den andra. I den första föds Kristus som barnet, i den andra föds han som mannen. Den första är pingstfödelsen, den andra är den dagliga födelsen eller den dagliga förnyelsen.

I pingstfödelsen tar Kristus barngestalt i människan. I den dagliga födelsen hela livet igenom tar han manskgestalt i människan. ...

Att föda barnet Jesus är det samma som att själv bli född till barn i och genom honom. Och att föda mannen Jesus är det samma som att själv bli född till mannen eller till den daglige övervinnaren i och genom honom.

Alltså ska de heliga föda "den manlige". Det innebär, att Kristus får framträda i och genom dem som övervinnaren, eller att de i och genom honom framträder som övervinnare. ...

(Se vidare om Övervinnandet från kapitel 9 nedan)

Ja, ni solmänniskor, ni ska föda "den manlige". Denna födelse är just den smyrnensiska och filadelfiska helgelsen, som står ostrafflig inför mönstrarens blick, och som han kräver vid vite av de sju löftenas förlust. Det är alltså inte nog, att ni föder barnet och därmed blir barn; ni måste föda "mannen" och därmed bli "män". Att föda barnet går väl an, men att föda "mannen" det är värre.

Solkvinnan är manföderskan. (AL sid 1144 / 8)

På denna födelse ligger oändlig vikt. Ty endast genom manfödelse kan de heliga hålla sig uppe och bestå som solmänniskor. Utan manfödelsen

sjunker de ned i "månens" värld och blir sekunda, där barnfödelsen är delvis upplöst, och slutligen ned i det under-sekunda, där den är helt och hållet upplöst. Detta ser vi tydligt i de sju breven, som innehåller grundlinjerna till Uppenbarelseboken. Vad var felet i Efesus, Pergamus ...? Utebliven manfödelse. ... Här är månvalde överallt.

Men i Smyrna är sol. Där har vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Jag känner din bedrövelse och din fattigdom och den försmädelse du utstår av Satans synagoga. Se där födslokvalen. Men han fann den fattiga rik och den lidande ostrafflig. Se där manföderskan. I sin fattigdom och vända födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige". Därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. ... Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

... Den himmelska drottningen i vår text är, som vi sett, inte en bild av den himladrottning, som bortom solen och månen uppnått den syndfria fullkomligheten. Just hennes födslovånda och rop visar, att hon inte äger denna evighetsfullkomning, utan är stadd i ett eldigt farande efter densamma. Att i ur och skur och i ondan och godan dag föda "den manlige", det går inte utan synd och brist. Men med sådant tiger mönstraren. Inte ett ord om det varken i Smyrna eller Filadelfia, inte heller i det prima Tyatira eller prima Sardes. Gud är aldrig småaktig. Han är storslagen i nåd och barmhärtighet mot den storslagna manföderskan, som aldrig prutar på förstabuds-alltet.

Alltså, ni födande, lidande och skriande solkvinnoandar, gruva er inte för den sekundliga synden och bristen. Ni står inne i försoningsanden, som ett vatten står inne i det vatten, med vilket det blandats. Där fortgår sekundlig rening. Gör inte stor affär av småsaker, ty då glöms och skadas den stora huvudsaken, som är manfödelsen. Det blir en "födelse bara utanpå", som aldrig föder någonting. Och så blir man petig och pjoskig, en Kaifaspedant, som silar myggor och sväljer kameler.

Det finns en drake! (AL 1149 / 11)

Kvinnan syntes i himmelen. Och märk: där syntes också draken. Just där stod han framför henne. Och Johannes blev nästan förskräckt. Därför utropar han: "Och se, där var en stor eldröd drake!"

Även draken kallas ett "tecken". Alltså betecknar han någonting. Och vad det är, vet vi. Han är i synen en bild av Satan, som är draken, den gamle ormen. Sålunda finns draken i solkvinnans himmel. Ja, hon har ingen himmel utan drake. Han

är med henne där. Och han vill uppsluka hennes barn. Och barnet är Kristus, som kommit till manlig gestalt i den övervinnande solkvinnan. Barnet är solkvinnan själv, oavslutligen född som drakens besegrare. ...

Övervinnarna är det barn, som draken vill åt. Ty Kristus själv lyckades han inte uppsluka; men nu söker han uppsluka honom i de heliga.

Om någon tvivlar på drakens tillvaro, så finns det bot för den sjukan. Föd "den manlige", och du ska få se, att det finns en drake. Det fick du redan se, då du födde "barnet". Men då hölls han på vederbörligt avstånd av "den vita handen", så att hans anfall var bara ett "barnverk"; ty mer uthärdade du inte som "barnföderska". Men när du föder "mannen", då släpps han alldeles in på dig. ...

För Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap. Och någon annan väg till Gud finns inte. "Min kalk ska ni dricka." Alla andra vägar är missledande mänskensvägar. ...

Ättlingarnas budhållning (AL sid 1217 / 52)

Ättlingarna är den kvarleva och de förstlingar som övervinner drake och sköka. (Upp 12:17). De står där under hela det 6:e och det 7:e världsriket. Här ser vi deras kännetecken. Det är detta: "De håller Guds bud och har Jesu vittnesbörd". De är budhållare.

Det är alltså budhållningen, varigenom de hållit sig kvar i den höga släktskapen med den mistade modern. Det är budhållningen, som gjort dem outrotliga och oövervunna mitt under det att de var övervunna av draken. ... De kvarblivna står som tubudsbarn inne i Lammets tubudsande med slaktmärket. Därmed står de i släktskapen med den apostoliska hemmamodern i rätt nedstigande led.

Det är alltså inte sinitisk, utan sionitisk budhållning, den fulltonigt evangeliska budhållningen. Ty de kvarblivna känner inget annat evangelium än Jesu budevangelium, som är den paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinnelag, det petrinska budet, det johanneiska budet, den jakobiska lagen och de tre änglarnas eviga budevangelium från himmelens mitt. Och något annat evangelium finns varken i himmel eller på jord. Någon annan Jesus än tubuds-Jesus finns varken i tid eller evighet – vare det sagt för 1000:e gången. ...

De kvarblivna ättlingarnas budhållning är inte någon lagisk stretkamp; utan den är en livs levande och sekundligt stående gärning, nämligen den prima stamgärningen, som gör Gud till "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder i prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och djupa,

heliga och saliga stamgärning inne i Jesu eviga stamgärning är det eviga livet i Guds Son. Den är tubudsfloden från Guds och Lammets tron.

Den är alltså den centrala och normala strömmen från moderskällan i det Jerusalem som ovan till är, men i försvagad gestalt. Ty den har inte den moderskälla på jorden, som den skulle haft i det utvalda moderfolket. Och därmed är den inte den folkfrälsande hemma-floden "över allt kött", utan tills vidare bara öken-, skymundan-, förnedrings- och svaghetsfloden, som endast genom filadelfisk hushållning eller subjektivering kan ägas och hållas vid makt som prima. Märk detta, ni kvarblivna ättlingar! Den "stora kraften" ges inte, förrän det utvalda folket låter frälsa sig. Ända till dess har ni bara Filadelfias "lilla kraft". Här står förnedrings- och svaghetsprovet: om ni vill hushålla med "smulan och grynet", så att er budhållning står prima och era höga anor räddas. Ja, här står budhållningsprovet, ökenprovet, förskingringsprovet. ...

Ättlingarna är Guds församling (AL sid 1236 / 63)

Sådan är er ställning, ni budhållande ättlingar, sådant ert läge under det 6:e världsriket. Ja, just sådant som profetian framställer det i vår text.

Guds nytestamentliga församling under skökodömet utgörs endast av "den heliga kvarlevan", som är de kvarblivna och moderlösa ättlingarna, vilka håller Guds bud eller har Jesu vittnesbörd, som är profetians ande. Genom detta höga kännetecken bevarar de släktskapen med den mistade hemmamodern och med den höga urmodern i himmelen.

Ja, bara denna "kvarleva", detta "Smyrna" med sin "fattigdom", detta "Filadelfia" med sin "lilla kraft", detta prima "Tyatira", med, sin "börda", detta prima "Sardes" med sina "obesmittade kläder" – är Guds nytestamentliga församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Gränslinjen kring denna församling går inte kring den eller den storkyrkan eller småkyrkan, hur mycket man än må sträva om den; utan den skär tvärt igenom alla kyrkor både stora och små, och ställer alla "smyrnensiska" och "filadelfiska", "tyatiriska" och "sardesiska" budhållare på den ena sidan och alla de övriga på den andra sidan. Ja, just så som mönstringen på Patmos ställde dem. Ättlingeförsamlingens rämärke är hennes i skriften givna tresidiga kännetecken: Hon håller Guds bud, hon har Jesu vittnesbörd, hon har profetians ande. ...

Men nu skriker skökan, ja, hon alldeles gallskriker. Ty hon är Guds församling – förstås. Hon är den normala utvecklingen alltifrån

pingstdagen – naturligtvis. Och "de där ättlingarna – ja, de är pietister, läsare, svärmare, tokar, kärlekslösa domare, överspända och stormodiga kräk, som vill vara förmer än vi andra".

Ättlingarnas bön om Byssus (AL sid 1240 / 65)

I det 7:e världariket, som är demonriket, möter alltså draken de kvarblivna ättlingarna med en övernaturlig andemakt i människogestalt, en fruktansvärd kraftbeklädnad från nedan. *Detta känner alla verkligt troende människor redan nu.* De inser, att de står inför ett nytt krig, där deras hittills varande andemått inte räcker till. Här går ett rop ur alla heligas hjärtan efter en ny pingstdag med en ny kraftbeklädnad från höjden. Ja, ett skriande rop ur andarnas djup efter en tidsenlig dräkt, utan vilken de inte kan uppta striden mot österns barbarer.

Ja, sälla är alla ni, som ser att ni nu behöver något nytt; sälla är alla de, som ropa efter den nya dräkten! Den kommer, den kommer: byssusdräkten, "den glänsande rena". Men den kommer endast till dem, som av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd begära densamma. Ty endast dessa trånande förstabudsandar kan bära den nya förstabudsdräkten och bestiga den nya förstabudshöjden.

Överallt där de förskingrade ättlingarna nu samlas i ett litet "Smyrna", ett litet "Filadelfia", där är deras första och sista bön. Ja, deras stående böneämne just detta: "*Herre, Herre, ny dräkt, ny dräkt! Ta ut oss, föd ut oss, om än med onämnbara kval! Och föd in oss i Harmageddons segerande, den glänsande och rena!*"

Och överallt där en ättling nu går eller står, där suckar han så: "Herre, Herre, kläd mig i det himmelska byssus; ty utan det är jag ohjälpligt förlorad i det nya krig, som nu börjar föras mot mig!"

Ja, nu försiggår dagligen en grundlig sällning i andarna. Ty endast åt dem, för vilka byssusdräkten är dyrare än allt på vår jord, endast åt dem, som låter allt annat fara, ges den nya dräkten.

Endast de storslagna och helgjutna Smyrna- och Filadelfiaandar, som på nytt skakar av sig jorden, världen och tingen, som djupare och skarpare än någonsin spränger och krossar alla bojor från nedan. Endast dessa trånande och glupska alltandar i öknen, vilka svävar fram över mullen, lätta och liksom på tå, och vilkas valspråk är detta: "allt eller inget!" – Endast de blir klädda i himmelens byssus, "det glänsande och rena". Ja, "rena" d.v.s. sjunderiksrena, som är något mer än det sjätteriksrena.

Ättlingarna rustas i Byssus (AL 1141 / 66)

Se upp, se upp, ni öknens förskingrade barn! Vad ser ni? Jo, se, se, Sions berg flyttar sig! Det övergår från sjätteriksberget till sjunderiksberget. Se, det skriker, det skriker sakta och majestätiskt för att stanna mitt på Harmageddon! Se upp, se upp, du öknens skara! Fort upp på det nya berget, så att det inte går dig förbi! Fort på med byssus-hjälmen, den glänsande och rena! På med byssuspansaret och byssus-bältet, det glänsande och rena! På med byssus-skorna, de lätta, glänsande och rena! Tag byssus-skölden, den starka, glänsande och rena! Grip byssus-svärdet, det skarpa, glänsande och rena! Ja, fort, fort på med den nya vapenrustningen och fort upp på det nya berget! I dag är det bredvid dig; i morgon skriker det förbi dig! – O, om alla troende nu visste, i vilken tid de lever: iklädnings- och bergbestignings- tid! Men vilken sällning i andarnas värld! Vilka skaror, som dräkten och berget nu går förbi! – Herre, Herre, låt berget gå sakta och samla många, många på det!

Så blir ättlingekvinnan tidsenligt rustad för det nya kriget. Skökans fördämning mot hemmafloden är raserad genom Guds rättvisa dom över henne. Den apostoliske anden gjuts så som över de 120 på pingstdagen. Och med något mindre var det aldrig värt att möta det demoniska och antikristiska världsväldet!

Med denne ande blir de förskingrade ättlingarna i stånd att organisera sig efter det nya krigets behov. Kraftiga Smyrna- och Filadelfiaförsamlingar här och där i byssusdräkt och byssusvapen. De kommer att föra inte bara försvarskrig, utan även anfällskrig genom sjunderiks-missionen. Apostoliska kraftgärningar slår människorna med häpnad och försätter dem i vördnad.

Wetterlunds "Alltså": (AL sid 1224 / 56)

Till sist framträder ökenkvinnan som byssus-kvinna. Hon frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i den profetians ande, som utmärker hennes tid. Även den anden är ökenanden, som är besegrad av draken. Men den undergår en stor förändring genom kvinnans beklädnad med det himmelska byssus, "det glänsande och rena". Här återkommer den apostoliske anden; men den är ännu inte den hemmaande, som skulle uppstått i och genom det utvalda folket, om det övertagit sin världshistoriska uppgift som det kristna moderfolket för alla folk. Denne ande kommer först då och i den mån, som Israel låter frälsa sig.

Byssuskvinnan har alltså att frambära Jesu vittnesbörd genom sjunderikes-missionen och gentemot sin tids onda makter, som är alla världens besatta konungar och folk.

Utdrag från Andens Lag, kap 9

Övervinnandet (AL sid 672 / 1)

Alltså säger Anden just detta: "Den som övervinner", hans skall få. Vad viskar han i ditt öra i morgonstunden? Jo, detta: "övervinn – och du skall få!" Vad talar han till dighela dagen? Jo, detta: "Övervinn – och du skall få!" Vad ropar han till dig i frestelsen? Jo, detta: "Övervinn – och duskall få!" Men här krävs "öra", och ett sådant är sällsynt i vår döva värld där skökan borttagit både örat och övervinnandet. ...

Och Andens ord är lejonordet, hans verk är lejonverket. Hans oavlatligen höjda finger pekar på övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag, som är lejon-evangeliet i Kristus. Allt hans viskande, talande och ropande innesluter i sig denna lag som sin kärna. Han vill blott ett: bringa människan till ett fullt förstabudsmässigt mottagande av lejon-nåden i Lammet, så att hon tubudsmässigt övervinner vilddjuret och skökan, som är allt ont. Och därför säger han till församlingarna och till varje medlem av dem blott ett ord: "övervinn – och du skall få!" Och där detta ord träffar ett "öra", där insätter det höraren i Herrenanden och ger så vad det kräver. Det lägger lejon-lamm-lagen i hjärtat och skriver den i sinnena. Det är "Andens lag", som frälser från syndens och dödens lag och ger övervinnandets kraft-beklädnad från höjden.

...
"Men ack, jag glömmer mig så ofta, och så ligger jag där", säger du. Ja, upp igen och åter upp igen! Här krävs ihärdighet, just den Petrinska all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast, så att du icke faller. Och här får du erfara Guds tålmod med dig, som är så ömt och segt, att stenarna kunde gråta. – "Men jag blir icke annorlunda", säger du. Nåväl, nyp dig då i örat sju gånger om dagen, giv det ett slag varje morgon, middag och afton. "Hjälper icke", säger du. Välan, nyp hårdare, slå kraftigare. "Hjälper icke", säger du. Jaha, då får du nypet och slaget av Anden.

Dömer du dig själv, blir du inte dömd. Men utebliven självdom drar gudsdomen över dig (1 Kor 11:31, 32). Ty du måste, om ock i hetaste skräckveckoeld, lära dig att icke blott åhöra, utan "inhöra", in-evangelisera Andens och Herrens sjufaldiga: "Övervinn!" Varom icke, så är din nådatid ändad. Ty på övervinnandet lägger Herren hela vikten, så ock han, som sitter på tronen. Han talar blott om dessa två: antingen övervinna och få en ny himmel och en ny jord till arvedel, eller övervinnas och få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel (Upp 21:7, 8). Ett tredje ges icke.

Felet är det, att du icke släpper upp dig för "Andens lag", som är evangelium. Du vill själv

vara lejonet; och därför går ditt övervinnande ideligen sönder, så att du "ligger där". Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren, så att du i sanning blir "icke-övervinnaren", innan du kan bli övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet, så blir du lejonet. Därpå hänger det. – Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpmänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker. ...

Inget syndfritt övervinnande (AL sid 674 / 3)

Men nu ska vi icke tänka oss detta övervinnande såsom syndfrihet. Ett syndfritt övervinnande finns icke på jorden. Och Herren kräver icke ett sådant. Vad han kräver få vi se i de sju breven. – Gruva dig alltså icke över den synd och brist, som dagligen, ja, sekundligen vidlåda ditt övervinnande, trots din innerligt goda vilja och ihärdiga kamp att alltid stå ren. Med denna din vilja och kamp står du inne i försoningens tubudsande; och där fortgår din rening som en stadig ström långt utöver vad du kan begripa eller ana. Gud är aldrig småaktig. Han gör ingen affär av din ouppsåtliga svaghet, hänger icke upp sig på synd, som i grunden är rotlös i din vilja. Där han finner det storslagna tubudsdraget, som vill den eviga kärlekens allhet och helhet, där är han storslagen som ingen i himmel eller på jord.

...
Men finns det då icke olika grader av härlighet i övervinnarnas himmelska värld? Jo. Men dessa grader ligga inne i löftena eller inom det för alla gemensamma härlighetslivet. Tag t.ex. Efesus-löftet. Alla övervinnare få äta av livets träd i Guds paradiset. Men icke alla kan åtnjuta eller tillgodogöra sig detsamma i lika grad. Och varpå beror det? Jo, på den olika grad av budhållning, som uppnåtts. Visserligen har alla fått "Andens lag" förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Det sker i pingstfödelsen. Men därmed börjar det "Paulinska" arbetet med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga nyfrälsning eller den "Petrinska" all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast genom övningen av de sju heliga trostingen.

Och i detta arbete eller i denna flit går den ene övervinnaren längre än den andre, och därmed stiger han till en högre grad i löftet. Detta uttrycker Herren så: "Den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär andra sådant, han skall räknas för stor i himmelriket" (Matt 5:19).

Alltså: genom budhållning växer man, genom budsläppning krymper man. ...

4. HEMMAKVINNANS FRÅNVARO

Hemmakvinnan (AL sid 1165 / 20):

Solkvinnan fick alltså vara "hemmakvinnan" en liten tid. Och under denna dyrbara hemmatid födde hon "den manlige", och det i sådan mankraft, att hennes "egna" blev uppfyllda av häpnad och bestörtning (Apg 3:10) och "höll henne i stor ära" (Apg 5:15). Därmed var den sista besöksetiden inne för Herrens och hennes "egna". Och om de nu hade mottagit honom i och genom henne, då hade judafolket fått bo kvar i sin stad och i sitt land. Då hade Herrens hemmastad blivit medelpunkten och moderstaden för världsmissionen. Och då hade världsväldet snart blivit ryckt ur vilddjurets klor. – Och hade judafolket fått råda sig självt, då det kände och såg den himmelska världens överväldigande närvaro i hemmakvinnan, då hade det säkerligen gått så. Men se, nu grep skökoprästerna in och förstörde alltsammans. Petrus och Johannes fängslades och förbjöds att tala i det namnet. Ja, alla apostlarna sattes i häkte (Apg 5:17); Stefanus stenades av det stora skökorådet, och en svår förföljelse utbröt mot församlingen i Jerusalem (Apg 8:1).

Och nu blev det snart slut med den sista besökelsen. Skökoprästerna omintetgjorde den. Och därmed var det slut med solkvinnans hemmatid; och så blev det också slut med judafolkets hemmatid. Jerusalem förstördes och folket måste gå i en bitter landsflykt. Och där går det ännu. Och allt detta var skökans verk.

De kvarvarande Ättlingarna (AL sid 1202 / 41)

"Draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt."

Här talas, som vi ser, både om kvinnan och om hennes ätt eller säd. Och det talas härom på sådant sätt, att kvinnan tycks både finnas till och inte finnas till. Ty att hon finns till framgår ju tydligt därav, att draken sägs vredgas på henne. Men nu står där, att denna vrede riktar sig mot hennes ätt. Ty det är ju mot den, han ämnar föra kriget. Alltså är kvinnan och hennes ätt här samma sak; och sålunda finns hon nu till endast i gestalten av sina ättlingar. Och de sägs vara "de kvarblivna". Följaktligen har en del av hennes ätt gått förlorad.

Det har alltså skett någonting förskräckligt. ...

Med kvinnan i vår text menas naturligtvis här, som i hela det 12:e kapitlet, den stjärnekrönta och solbeklädda kvinna, som Johannes såg i himmelen

(Upp 12:1). Där står hon ännu kvar. ... Ty hon är den församling, som inte ens dödsrikets portar övergår i styrka. Den krönta himladrottningen inför Johannes blickar är en bild av de Herrens heliga, som har sina namn i boken (Upp 13:8) och som står det orubbliga namnståndet. Hon är alltså en bild av hemmakvinnan, av martyrkvinnan, av örvingekvinnan och av byssuskvinnan, nämligen så långt dessa historiska "kvinnor" är oövervinneliga och outrotliga. Och det är mot denna outrotliga solkvinna, som draken vredgas i vår text; ty hon gäckar oavlåtigen alla hans anfall.

...

Men hur kunde den heliga släkten så förskräckligt vansläktas och detta redan så snart som på Johannes tid? Man läser med bestörtning och grämlse de sju breven och undrar, om kristendomen verkligen är vad den ger sig ut för att vara. Den talar om sitt himmelska liv och om evangelium som "en Guds kraft" (Rom 1:16), och så ligger den här till större delen i ruiner redan i slutet av apostlarnas tid.

...

Här måste föreligga en djupgående och alltjämt upprepad synd, ett fasansfullt brott, som alltfört håller de kristna folken under en skuld, som förhindrar Guds frälsningsråd att gå fram på sin från början tillämnade väg. – Vad har då hänt? Jo, låt oss se.

Frälsningsplanens normala gång (AL 1204 / 43)

Gud hade berett åt solkvinnan ett eget folk, ett eget land och en egen stad. Han hade givit och gjort allt vad som krävdes, för att det utvalda folket skulle kunna bli ett även i *inre* mening utvalt folk.

Och på pingstdagen födde han hemmakvinnan i gestalten av de 120. I henne tog det Jerusalem, som ovan till är, synlig gestalt. Hon blev dotter till det himmelska Jerusalem, som är allas vår moder (Gal 4:26). Också känner de heliga, att de bor i en stad eller är en stad, som har grundvalar.

I och med hemmakvinnans födelse steg alltså det Jerusalem, som ovan till är, ned i det synliga Jerusalem. Och att det kom någonting överjordiskt och överväldigande ned i den utvalda staden, det kände alla dess innebyggare utom skökoprästerna. Folket greps av häpnad och bestörtning, och allas hjärtan började öppnas för den nedkommande staden. Och den hade också kommit ned och förvandlat hela Jerusalem till sin dotterstad, om inte den judiska skökan förhindrat det. Det himmelska Jerusalem skulle för alla tider i den utvalda staden haft sitt synliga uttryck, sin stående hemort och stamort på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

I och med hemmakvinnans födelse sänkte sig Sions osynliga berg ned på och ned i Sions synliga berg och skulle i detta för alla tider haft sitt synliga uttryck, sitt världscentrum för evangelii utbredning till alla jordens folk. Det var frälsningsplanens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan. I och med hemmakvinnans födelse gick alltså begynnelsevis denna centrala profetia i bokstavlig fullbordan.

Och det ska ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, ska stå fast grundat som det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder och alla hednafolk ska strömma dit. Ja, många folk ska gå åstad och säga: "Kommen, låt oss dra upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi må kunna vandra på hans stigar". Ty från Sion ska lag utgå och Herrens ord från Jerusalem (Jes 2:2-3; Mik. 4:1-2).

Se, där har vi centralstaden med centralberget och centraltemplet, världscentralen för världsmissionen. Det var frälsningens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan.

I Petri predikan på pingstdagen utgick "Herrens lag", som är "Andens lag" eller evangelium, från det utvalda berget; och "Herrens ord", som är tubudsordet eller evangelium, utgick från den utvalda staden. Denna lag och detta ord skulle i alla tider utgått från detta berg och denna stad som centralberget och centralstaden för evangeliets utbredning på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

Också ser vi, att Petrus med stadig hand håller Guds frälsningsråd i dess normala gängor. Han räknar just pingstdagen som den första dagen av vad profeterna kallar "de yttersta dagarna" (Apg 2:17). Allt det härliga, som de förutsagt om dessa dagar, det ser han nu gå i uppfyllelse. "Här uppfylls", säger han, "det som är sagt genom profeten Joel, att Gud ska utgjuta av sin ande över allt kött". Där har vi alltså den centrala, fulla och normala strömmen från Guds och Lammets tron. Den började just på de "yttersta dagarnas" första dag. Och den kunde och skulle fortgått ohämmad varje dag av dessa yttersta dagar, alltså i apostolisk ande och med apostoliska kraftgärningar, som vi ju tydligt ser i fortsättningen av hans predikan. Och så hade frälsningsplanen gått sin normala gång. Men den judiska skökan ställde sig i dess väg och tvingade den in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Hemmafolkets roll (AL sid 1205 / 44)

Gud födde hemmakvinnan på pingstdagen i gestalten av de 120. Hon kom till sina "egna". Och hon kom med Guds sista anbud om frälsning för dem. Å Guds vägnar tillsade hon det utvalda folket en fullkomlig förlåtelse för alla dess synder, om det ville ändra sinne. Och hon erbjöd Guds kraft till denna sinnesändring och framräckte det eviga livets gåva i Guds Son, som de "ovetande" hade korsfäst.

Här förelåg alltså full möjlighet till fullkomlig frälsning för hela judafolket. Och hade nu denna frälsning mottagits, då hade Israel blivit det i inre mening utvalda folket bland alla jordens folk, förstlingsfolket med den höga uppgiften att lägga alla världens folk på knä inför Israels Gud, blivit det hemmafolk eller den alltjämt kvarstående Hemmakvinna, som Gud avsett.

Då hade det heliga landet blivit vad Gud ämnat det till, nämligen evangeliets hemland och centralland bland alla jordens länder.

Då hade den heliga staden Jerusalem blivit evangeliets hemstad och huvudstad på jorden, och "alla hednafolk hade strömmat dit".

Just den centrala ställning, som Rom intar i falsk mening, skulle Jerusalem intagit i sann mening. Just det moderskap, som den romerska "modern" utövar i falsk mening, skulle hemmakvinnan i Jerusalem utövat i sann mening. Just den centrala ställning, som Peterskyrkan på berget i Rom innehar i falsk mening, skulle helgedomen på berget i Jerusalem innehaft i sann mening. Just den ström av alla världens folk, som strömmar till Rom under namn av "pilgrimer", skulle strömmat till Jerusalem och Sions berg i egenskap av den heliga släktens besök hos sin moder i hemmet. Så hade Guds frälsningsplan fått gå sin normala och tillämnade gång.

Ty det utvalda folket var ämnat till det moderfolk, som på den normala och alltså genaste vägen skulle fött alla folk till sina dotterfolk genom evangelium och därmed snart ryckt världsväldet från vilddjuret. ...

Denna världscentrala moderförsamling, omfattande Guds egendomsfolk, skulle ha utsänt den normala, fulldjupa och fullbräddade tempelflod, som snart gjort hedmarken fruktbar och havsvattnet friskt.

Denna stående moderförsamling skulle ha bildat dotterförsamlingar över hela jorden med fortfarande apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar, tecken och under, som allt efter behov slagit folken med "häpnad" och försatt dem i "vördnad".

Och hur denna stående moderförsamling och alla hennes döttrar skulle hållit sig rena från draken, vilddjuret och skökan, det ser vi av Petri rensande kraftord, som slår Ananias och Safira döda till jorden. Det var en församlingstukt just av hemmakvinnan. Och en därmed likställig hemmatukt skulle ha övats överallt, där det funnits någon att tukta. I hemmabarnet Petrus ser vi "den manlige" född, redan då, med järnspiran. Och så skulle hemmakvinnan och alla hennes döttrar ha fött "den manlige" överallt, där järnspiran behövts.

Hemmamodern borta från jorden (AL 1207 / 45)

Det har hänt något förskräckligt redan i början, så vi. Nu ser vi vad som hänt. En djupgående synd har ryckt det centrala från Jerusalem och förlagt det till Rom, ett fasansfullt brott har tillintetgjort Guds världscentrum i den utvalda staden och i stället skapat ett världscentrum i sköko-Rom som så blivit mot-staden till Guds stad, mot-kvinnan till Hemmakvinnan, mot-modern till Hemmamodern.

Den gudafödda hemmakvinnan i de 120 kom med förlåtelse och evigt liv till sina "egna". Men den judiska skökan stötte bort henne och drev ut henne i öknen. Därmed förlorade hon sin centrala hemmaställning; hon försvann som hemmakvinna, då hon blev ökenkvinna. Vår höga hemmamoder finns inte mer.

De judiska skökoprästerna hade genom det förstabudslösa löftet fördärvat judafolket och gjort det till den sköka, som bortstötte Kristus och förde honom på korset. Nu kom han åter till detta folk genom hemmakvinnan. Men det stora skökorådet bortstötte honom även nu och kvarhöll folket i det budlösa löftet. Så blev Kristus för andra gången korsfäst och dödad, nämligen andligen i hemmakvinnan. Här har vi den "djupgående synden, det fasansfulla brottet". Genom detta brott gick Israels höga och heliga världsuppgift förlorad för 3½ år. Under hela denna tid har Herrens heliga inget hemmafolk, ingen hemmamoder på jorden.

Och den kristna skökan fortsatte samma synd, samma brott. Likasom den judiska skökan förfalskat löftet, så förfalskade den kristna skökan evangelium. Hon gjorde det förstabudslöst. Och genom det fördärvade hon redan i början större delen av den heliga släkten, som vi ser i de sju breven. Och som statssköka av år 323 fördärvade hon många folk. Därpå slog hon sig ned i Rom och ryckte till sig världs-moderskapet över alla jordens folk. Överallt korsfäster hon Kristus i de heliga (Upp 11:8). Så kvarhåller hon utvecklingen på den ödesdigra avväg, som den judiska skökan beträdde. Och så gör hon de 42 månaderna till en Satans och djävulens tid (Upp 12:14), varunder himmelens "ve" vilar tungt över världen. Så tar himmelens ve

sin väg genom förbannelsens Rom, då himmelens väl inte fick ta sig väg genom välsignelsens Jerusalem. Ve-floden är eldsfloden från Guds och Lammets tron, och den koncentrerar sig där det falska centrumet är, nämligen i förbannelsens Rom, där all synd och skuld från världens begynnelse är magasinerad, och varifrån denna fasansfulla ve-flod gjuter sig ut i otaliga förbannelseflöden bland alla folk.

...

Ättlingarna är moderlösa (AL sid 1211 / 48)

Men var är nu hemmakvinnan? Hon är försvunnen. Då den judiska skökan ryckte det utvalda folket ur den rot- och stamställning, som det i Guds folkutkorelse har i förhållande till alla folk (Rom 11:13–18), då försvann detta folk ur Guds frälsningsplan för 3½ år. Det försvann som nytestamentligt hemmafolk eller som folkfrälsande moderfolk för alla folk. Och därmed försvann solkvinnan som hemmakvinna. Hon blev hemlös och moderlös på jorden och förjagades till öknen.

De kvarblivna ättlingarna har alltså mist sin moder och är förskingrade i det babyloniska och månghövdade världsskökodömet. Där är de fångar. De har ingen stående moderförsamling på jorden. Den starka medelpunkten, det världsbehärskande centrum, som Gud förlagt till det utvalda folket, är tills vidare förlorat. ...

Alltså försattes solkvinnan, då hon blev moderlös och utdrevs i öknen, i samma läge som Kristus hade. Även han blev besegrad av draken. "Detta är er stund och nu har mörkret makten", sa han. Mot denna makt förmådde han inget. Han kunde inte hindra, att skökan fördärvade judafolket. Han fick bara stå och se på och – gråta däröver. På samma sätt hans heliga under ökentiden. Vilddjuret (och under det 6:e världsriket även skökan) råder över alla folk och håller de heliga moderlösa och därmed besegrade. Så hade det inte behövt gå. Ty i Kristus, den uppståndne, fanns tillräcklig segerkraft över draken, vilddjuret och skökan. Ja, där fanns även järnspiran till deras nacke och rygg, att handhas på hemmavis.

Men det utvalda folket "aktade sig inte värdigt" denna kraft och makt. Och så blev det som det blev. – Liksom herden själv blev slagen och fåren förskingrade, så blev också hemmakvinnan slagen och hennes ättlingar förskingrade. ...

Drakens krig ... (AL sid 1233 / 61)

Så har de kvarblivna ättlingarna i vårt land hållits övervunna av draken under århundraden; och så hålls de ännu. Allt ligger i händerna på vilddjuret och skökan. Hon innehar det kristna moderskapet

och utövar modersmakten. Hon har sin beslutande och styrande centralförsamling i kyrkomötet med underlydande centralförsamlingar i prästmöten, kyrko- och skolråd samt i kyrkostämmor; och med underlydande folkförsamlingar, som består just av hennes "förvillade jordinnebyggare", vilka bor på ett visst jordområde och är jorddjurets jordförsamlingar.

Se där, vad som trätt i stället för den av Gud tillämnade modern, som skulle utgjorts av alla folkens rot-, stam- och moderfolk, det frälsta hemmafolket i hemmalandet och hemmastaden. Detta centralfolk för alla jordens folk skulle utövat det centrala moderskapet med den centrala modersmakten och moderstukten genom den väldiga hemmaströmmen från Guds och Lammets tron, vilken började sina härliga flöden "över allt kött" redan på "yttersta dagarnas" första dag.

Detta utvalda folk har redan av naturen en alldeles särskild begåvning för denna sin höga uppgift. Inget folk på vår jord kan så älska och därmed även så hata som judafolket. Detta folk skulle handhaft den kristna centralstyrelsen och utövat sin makt genom underlydande centralstyrelser och solkvinnoförsamlingar i alla jordens länder, och detta med en all-kärlek till Gud och hel-kärlek till nästan, som inget annat folk i världen kan åstadkomma. Juden går där med anlag för ett sådant förstabudshjärta, som kan klappa endast i ett judebröst. O, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och storslagna hjärtefolk, hur länge dröjer du att inta din plats som vårt rot-, stam- och moderfolk!

Slutstriden - Slutord (AL sid 1242 / 67)

Låt oss nu flytta fram till den evigt avgörande striden. Den stora demon- eller paddblåsningen är fulländad och världsomfattande. Alla jordens besatta konungar och folk är församlade på Harmageddon. "Framåt!" ropar överdemonen vid Eufrat. Apollyon svänger förödelsens svärd. Härarna sätter sig i gång. Sions berg ska stormas. Det himmelska dotter-Jerusalem ska intas och förstöras. Tiden med nöd utan like är inne.

Nu prövas din vapenrustning, du dödsdömda skara! – O, vad ser vi! Se, berget strålar av hjältemän och hjältekvinnor i glänsande dräkter och vapen! Inget tårat öga, ingen fruktan och bävan för de anryckande härarna. Osynlig, men dock synlig står den vite ryttaren i ättlingarnas mitt. Hans närhet känns så mäktig, att allas anleten strålar av segerfröjd, innan striden har börjat. Och hela berget är fullsatt av vitt rytteri med höjda och flammmande järnspiror. ...

Nu är den tecknade förstlingsskaran fulltalig, och de slaktades antal är fullt (Upp 6: 11). – Men

vad är detta? Se, här stod ju nyss en, nu är han borta; och där stod en, han är också borta. Och se nu är hela ättlingeskaran försvunnen från jorden! Uppryckningen, uppryckningen i rätt stund!

Men – O, fasa! Se, kolsvarta moln överallt vid horisonten! Det mörknar; blixtar flamma, tordönen mullra, hela världen börjar darra, och fiendehären grips av hemska aningar.

Nu lössläpper de fyra änglarna jordens vindar. Och en världsorkan utan like bryter ut. "Tiden av nöd utan like" är inne för jordens demoniska konungar och folk. Och likt överdådet Titanic i den fasansfulla natten, går hela den himmelsstormande världen i kvav, för att aldrig mer stå upp.

Men likasom det vid Titanics undergång visade sig, att många av de drunknandes skara var besådda av det 6:e världsrikets ättlingekvinna, så ska det också vid världs-Titanens undergång visa sig, att många, många, blivit besådda av det 7:e världsrikets ättlingekvinna. Bland världsvrakets spillror ska ljuda ett mäktigt: "Närmare, Gud till dig, närmare dig; slut mig till ditt bröst!" ...

Den skaran är Israels hjältefolk, som då träder fram som folkens rot-, stam- och moderfolk. – Nu är folkfrälsningens tid inne. Ty i den djupa graven på demonoceanens botten ligger den demoniska fördämningen mot floden från tronen krossad för alltid. Det mångtusenåriga hindret är borta. Israel frälses. Och dess frälsning är "**liv ifrån de döda**" för hela världen (Rom 11:15).

Det utvalda folkets pingstfödelse drar med sig alla folkens och hela skapelsens pingstfödelse. – Denna centrala pingstflod från centralfolket i centrallandet och i centralstaden strömmar in även i dödsrikets judaregioner till frälsning, först för rotfolket även där och sedan till frälsning för alla andra därvarande folk. Ty utan Israel som rot och stam blir inget folk frälst, varken på jorden eller i "jordens hjärta".

Och så kommer i stort sett alla folk att lämna sina mångtusenåriga irrvägar i öknen, och vända sig till "folkens konung" och uppstamma världspingstens psalm, den härliga folksången som inleder tusenårsriket (Upp 15:3–4):

*"Stora och underbara är dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige;
Rättfärdiga och sanna är dina vägar,
Du folkens konung.
Vem skulle inte frukta dig, Herre,
Och prisa ditt namn?
Ty du allena är helig,
Och alla folk ska komma och tillbe inför dig.
Ty det har blivit uppenbart hur du dömer*